

ת"פ (קריות) 12800-05-24 - מדינת ישראל נ' מוחמד סעדיה

ת"פ (קריות) 12800-05-24 - מדינת ישראל נ' מוחמד סעדיהשלוס קריות

ת"פ (קריות) 12800-05-24

מדינת ישראל

נגד

מוחמד סעדיה

2. ח'אלד סעדיה

3. קאזם סעדיה

בית משפט השלוס בקריות

[26.11.2024]

כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

גזר דין

כתב האישום

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום בגין חלקם באירוע אלימות שהתרחש ביום 13.4.24 בבסמת טבעון. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, נאשמים 1,2 הם אחים ונאשם 3 בן דודם. בין משפחת הנאשמים למשפחת המתלוננים נתגלע סכסוך לגבי אופן השימוש במגרש שבבעלות המועצה בה הם מתגוררים.

2. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 13.4.24 המתניו הנאשמים עם אחיהם של נאשמים 1,2 (להלן - האחר) להגעת המתלוננים באופן שנאשם 3 והאחר ישבו ברכב שבו אלת ברזל (להלן - האלה) ונאשמים 1 ו-2 המתניו בסמוך. כשהבחינו במתלוננים מגיעים למקום ברכבו של מתלונן 2, חסמו נאשם 3 והאחר את הרכב ויצאו לכיוונם כשהאחר אוחז בידו בחפץ (שטיבו לא פורט) ומכוונו לעבר המתלוננים ואילו הנאשם 3 מחזיק באלה. אז, תקפו נאשמים 1 ו-3 את מתלונן מס' 1 בעודו יושב ברכב בכך שנאשם 3 הכה בכל חלקי גופו באלה. כן צוין שהאחר הכה אף הוא את המתלונן 1 בגופו באלת ברזל בעת שנאשם 1 חנק אותו וריתק אותו לכיסא על מנת למנוע ממנו להגן על עצמו. בזמן זה תקף נאשם 2 את מתלונן 2, משך אותו מהרכב והכה בגופו. בהמשך, ניפצו הנאשמים והאחר את שמשת רכב המתלוננים ושברו את בלם היד. מתלונן 2 הצליח להיכנס לרכב ולברוח מהמקום עם מתלונן 1. כתוצאה ממעשי נאשמים 1 ו-3 והאחר נגרמו למתלונן 1 חבלות חמורות בדמות שבר בשן עליונה קדמית, חתך בשפה העליונה שהצריך תפרים ושבר בפטישון לטרלי בקרסול ימין. למתלונן 2 נגרם מכאוב בברך ימין כתוצאה ממעשי הנאשם 2. 3. בשל אירועים אלו הורשעו נאשמים 1 ו-3 על פי הודאתם בעבירת חבלה חמורה בצוותא, לפי סעיף 333 + סעיף 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ונאשם 2 הורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ממש בצוותא, לפי סעיף 380+סעיף 29(א) לחוק העונשין. כן הורשעו שלושת הנאשמים בעבירת חבלה במזיד לרכב בצוותא, לפי סעיף 413 + סעיף 29(א) לחוק העונשין.

4. עוד יצוין כי הודאת הנאשמים באה אגב הסדר הטיעון במסגרתו הוסכם על מתחמי הענישה להם תעתור המאשימה ביחס לכל אחד מהנאשמים.
תסקיר שירות המבחן
 5. בשל גילו של נאשם 3 התבקש תסקיר שירות המבחן. בתסקיר פורטו בהרחבה נסיבות חייו שאין זה המקום לפרטן. בתמצית ייאמר כי הנאשם רווק כבן 20, טרם מעצרו התגורר עם הוריו ועבד כנהג משאית בחברה משפחתית. עברו הפלילי נקי ולאורך השנים תפקד באופן חיובי. ביחס לביצוע העבירות הציג הנאשם גרסה שונה מזו שבכתב האישום המתוקן, הודה באופן חלקי במעשיו והתקשה לקבל אחריות מלאה להם (הערה: במהלך הטיעונים לעונש הבהיר הסנגור שאין בדברים משום חזרה מהודאה). בשל עמדתו, התקשתה קצינת המבחן להעריך את רמת הסיכון הנשקף ממנו ובין היתר לאור אופי העבירות צוין כי הנאשם מתקשה בוויסות רגשי, באיפוק ובריסון דחפים. משכך לא ניתנה המלצה טיפולית בעניינו.
טיעוני הצדדים לעונש והראיות
 6. ב"כ המאשימה הגיש תמונות החבלות והנזק שנגרם לרכב המתלוננים. כן הוגשו טיעונים בכתב ונספח פסיקה. המתלוננים לא העידו לעונש ולא הגישו הצהרת נפגע עבירה ונטען שמסרו למאשימה שהם חוששים לעשות כן. הסנגור הגיש מכתב מראש המועצה ואסופת פסיקה.
 7. ב"כ המאשימה הדגיש את חומרת המעשים ונסיבות ביצועם לרבות השימוש באלת ברזל. צוין כי מדובר באירוע מתוכנן במהלכו ארבו הנאשמים למתלוננים, היכו אותם, לרבות בנשק קר ולא חדלו מכך אלא לאחר שהשניים הצליחו לברוח מפניהם. נטען כי עקב האירוע נגרמו למתלוננים חבלות גוף וכן נגרם נזק לרכב. ביחס לנזקי הגוף אינן שמוסכם על הצדדים כי מנגנון הפגיעה שגרם לשבר ברגלו של מתלונן 1 אינו ידוע "ולכן לא מיוחס שזה ממכה ישירה דווקא". בהתאם להסדר הטיעון עתרה המאשימה למתחם ענישה הנע בין 14-48 חודשי מאסר ביחס לנאשמים 1 ו-3 ולמתחם ענישה הנע בין 10-20 חודשי מאסר ביחס לנאשם 2. ברמה האופרטיבית עתרה המאשימה להשית על נאשמים 1 ו-3 עונש מאסר למשך 15 חודשים לצד ענישה נלוות ואילו על נאשם 2 ביקשה להשית מאסר למשך 11 חודשים לצד לענישה נלווית.
 8. ב"כ הנאשם לא הציע מתחם ענישה ביחס לנאשמים 1 ו-3 אך ציין כי מתחם הענישה ביחס לנאשם 2 נע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. הסנגור הדגיש את עברם הפלילי הנקי של הנאשמים ואת היותם אנשי משפחה שטרם מעצרו עבדו לפרנסתם וניהלו אורח חיים נורמטיבי. כן פורטו הנסיבות האישיות של הנאשמים ונטען כי המשפחות תומכות בהם, מעוניינות לסייע להם ומקומות העבודה ממתינים לשובם. לסיכום עתרה הסנגור להסתפק בימי מעצרו של הנאשמים.
 9. הנאשמים בדברם האחרון הצטערו על מעשיהם וצינו שהמעצר קשה עבורם.
- דין והכרעה
קביעת מתחם הענישה
10. לאור השוני בעבירות ובמעשים המיוחסים לנאשמים 1 ו-3 מול אלו המיוחסים לנאשם 2, עתרו הצדדים לקבוע מתחמי ענישה שונים בהתאם ואני מקבל טיעון זה.
 11. כתב האישום מגולל אירוע אלים וחמור. על רקע סכסוך פועט בדבר שימוש במגרש חניה ציבורי, פגעו הנאשמים במתלוננים בצורה קשה. הם ארבו להם, תקפו אותם לרבות עם נשק קר (ביחס למתלונן 1) ואף פגעו ברכב של מתלונן 2 וגרמו לו נזק. מדובר בהתנהגות כוחנית ואלימה המהווה בריונות לשמה וניסיון להטיל מורא על המתלוננים ובני משפחתם.
 12. הערכים המוגנים שנפגעו בשל מעשי הנאשמים ברורים. מדובר בפגיעה בשלום גופם, כבודם, ביטחונם ושלוות נפשם של המתלוננים. הפגיעה בערכים במקרה זה גבוהה לאור השימוש בנשק קר בדמות אלת ברזל, חומרת הפציעות ופוטנציאל הנזק. אלימות כגון זו, המתרחשת במרחב הציבורי, מטילה אימה לא רק על מושאה אלא על הציבור כולו והיא פוגעת קשות בתחושת הביטחון של הפרט והחברה. בעניין זה צוין כי "תופעת האלימות במרחב הציבורי גואה ופוגעת פגיעה קשה בתחושת הביטחון המוקנית לכל אדם להתהלך חופשי, מבלי שיחוש פחד או חשש שמא יפול קורבן לתקיפה ספונטנית" (רע"פ 7645/20 שלמה כהן נ' מדינת ישראל (18.11.2020)).
 13. ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות אינן כי לא מדובר באירוע ספונטני אלא במעשים שתוכננו מראש על רקע סכסוך, לרבות המתנה לקורבנות בנקודה מסוימת והצטיידות בכלי תקיפה. עובדות אלו צוינו בכתב האישום המתוקן וטענת ההגנה לפיה אין ללמוד מכך על תכנון שקדם למעשים, אינה משכנעת ואיני מקבלת. לנאשם 2 מיוחסת בכתב האישום המתוקן עבירה קלה יותר מאשר לנאשמים 1,3 ובהתאמה לא מיוחסת לו החבלה החמורה שנגרמה למתלונן 1, ואולם אין להתעלם מכך שהוא נטל חלק בהמתנה עם יתר הנאשמים (והאחר) להגעת המתלוננים ובהמשך היכה את מתלונן 2 בעוד חבריו מכים את מתלונן 1. לאחר כל זאת גרם בצוותא עמם נזק לרכב מתלונן 2. ואולם, כאמור, נאשם 2 לא הורשע בעבירות הקשורות לנזק הגוף שנגרם למתלונן 1 ועובדה זו משמעותית. חלקם של נאשמים 1,3 משמעותי יותר (ואף העבירה המיוחסת להם חמורה יותר). נאשם 3 היכה את מתלונן 1 עם האלה בכל חלקי גופו ונאשם 1 חנק אותו ומנע ממנו להתנגד בעוד האחר מכה בו אף הוא עם אלה. הארבעה (היינו הנאשמים והאחר) לא חדלו ממעשיהם אלא לאחר שהמתלוננים הצליחו לברוח מהמקום. ביחס לנזק שנגרם למתלונן 1 אזי מדובר בנזק ממשי - שבר של שן שלמה (כנראה בתמונה), חתך בשפה שהצריך תפירה ושבר בפטישון. לאור כך שהנזק נגרם אגב שימוש באלת ברזל ותקיפה של שלושה אנשים יחדיו, פוטנציאל הנזק היה אף חמור יותר. עם זאת, ביחס לשבר בפטישון שנגרם למתלונן 1 אזכיר שבהתאם להסכמת הצדדים מנגנון גרימת השבר ברגל אינו ידוע "ולכן לא מיוחס שזה ממכה ישירה דווקא", אך אין מחלוקת בדבר קיומו של קשר סיבתי עובדתי ומשפטי (ובהתאם הורשעו הנאשמים בעבירה זו). יתר החבלות (שבר בשן וחתך בשפה) נגרמו באופן ישיר מהאלימות שהפגינו הנאשמים 1,3. מתלונן 2 נפגע אף הוא בגופו ונגרם לו מכאוב ברגל. כן יש להביא בחשבון את הנזק שנגרם לרכבו (המיוחס לכל הנאשמים) אם כי שוויו לא צוין.

14. בית המשפט העליון קבע בשורה ארוכה של מקרים כי על בתי המשפט לתרום תרומתם בביעור נגע האלימות הפושה בחברה וציין כי "יש להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות, ההולכות וגוברות במרחב הציבורי, וזאת על ידי שליחת מסר מרתיע לפיו העונש הראוי בגין יהא מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא" (רע"פ 5128/21 א' חמד סלאמה נ' מדינת ישראל (15.8.2021)).

15. לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים, בשינויים המחויבים (לרבות חומרת העבירות שיוחסו לנאשמים השונים מול זו שיוחסה כאן, השימוש בנשק קר, התכנון המוקדם, נוכחות מספר תוקפים וכיוצ"ב נסיבות רלוונטיות לכאן או לכאן): רע"פ 5955/23 שלומי בן שמשון נ' מדינת ישראל (14.8.2023), בו הורשע נאשם בעבירת פציעה כשהעברין מזוין ונידון ל-12 חודשי מאסר בפועל. הנאשם היכה בחוזקה את אב גרושתו בראשו באמצעות אבן וגרם לו לפציעות בראשו; רע"פ 4404-23 פלוני נ' מדינת ישראל (7.8.2023), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת חבלה חמורה בצוואת ונידון ל-11 חודשי מאסר בפועל. הנאשם ביחד עם אחר היכו את המתלונן באמצעות אבן ואלה, הפילו אותו ארצהוועטו בגופו בעודו שכוב על הקרקע, עד שהמתלונן איבד את הכרתו. למתלונן נגרמו שברים רבים בפניו ופציעות נוספות בגופו והוא אושפז. נקבע מתחם ענישה הנע בין 10-30 חודשי מאסר בפועל. ערעור ובקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם נדחו (על האחר הוטלו 14 חודשי מאסר); ע"פ 8505/21 ששקוב נ' מדינת ישראל (8.6.2022), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לאחר שתקף את המתלונן באמצעות אלה. למתלונן נגרמו המטומות ושבר ברגלו ונקבע מתחם ענישה הנע בין 32-50 חודשי מאסר. על הנאשם, נעדר עבר פלילי ששולב בטיפול, הוטלו 32 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 3802/23 עידן הדר נ' מדינת ישראל (18.5.2023), בו על רקע סכסוך בכביש ניגש הנאשם לרכבו של המתלונן בעט בו והלם בו באגרופים. למתלונן נגרמו חבלות לרבות שברים בצלעות (עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין). על הנאשם הוטלו, חרף עברו הנקי ושיהוי מסוים בהגשת האישום, 12 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון ציין כי "מעשים אלו דורשים ענישה הולמת ומרתיעה"; עפ"ג 32922-02-23 דוידוב נ' מדינת ישראל (24.4.2024), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת חבלה חמורה בכך שבמהלך נסיעה בכביש ניגש אל רכבו של המתלונן ותקף אותו במכות אגרופ לראשו וגרם לו שבר, נפיחות בברך ושריוטות בידו. בית המשפט קבע מתחם ענישה הנע בין 10-24 חודשי מאסר בפועל ועל הנאשם הוטלו 12 חודשי מאסר; עפ"ג 26221-03-24 אלפסי נ' מדינת ישראל (10.2.2024), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ממש בצוואת ונידון לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות. במקרה זה, המתלונן חסם עם רכבו שביל גישה הסמוך לבית העסק בו עבד הנאשם וירד מהרכב על מנת לשוחח עמו והוא בתגובה הכה באגרופים בפניו. למתלונן נגרמו פצע שטחי בעפעף ושבר באף; עפ"ג 1050-09-20 מדינת ישראל נ' מלינובסקי (17.11.2020), בו התקבל ערעור המדינה והוחמר עונשו של נאשם שהורשע בעבירת חבלה חמורה ונידון ל-24 חודשי מאסר בפועל. הנאשם תקף את המתלונן באגרופים בפניו, גם כשהיה מוטל על הקרקע, ורדף אחריו והמשיך להכותו. למתלונן נגרמו שברים בלסת והוא נותח. ערכאת הערעור קבעה שמתחם העונש ההולם נע בין 16 חודשי מאסר בפועל ועד 32 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 6910-08-20 מדינת ישראל נ' מלכה (3.10.2021), בו הורשע נאשם בעבירת חבלה חמורה ותקיפה סתם ונידון ל-24 חודשי מאסר בפועל. הנאשם תקף את המתלונן בסטירה ונגיחה, ומאוחר יותר במהלך ויכוח נוסף נגח בראשו, הפילו ארצה ודרך בחוזקה על פלג גופו העליון. המתלונן איבד הכרתו, סבל משבר בגולגולת ודימום והוא הורדם והונשם. נקבע מתחם ענישה הנע בין 18 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 36489-10-23 מדינת ישראל נ' פיז'ב (29.10.2024), בו נידון עניינו של נאשם שהיכה נהג בכביש באמצעות אלת ברזל וגרם לו לחבלות. הנאשם הורשע בעבירת תקיפה הגורמת חבלה ממש והוטלו עליו 10 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 54205-08-24 מדינת ישראל נ' מרשה מאיר טללה (17.11.2024), בו הוטלו 14 חודשי מאסר בפועל על נאשם שהיכה במוט ברזל את חברו וגרם לו לחתכים שהצריכו תפירה. הנאשם הורשע בעבירת פציעה כשהעברין מזוין. כן אציין כי לא התעלמתי מגזר הדין בת"פ 13768-12-23 מדינת ישראל נ' עמירייה (8.5.2024), אליו הפנה הסנגור (ושניתן על ידי) ואולם במקרה זה הורשע הנאשם בעבירה שונה וכן הסכמות הצדדים הגבילו את הענישה כפי שצוין בגזר הדין.
16. סיכומי של דבר, ובשים לה לכל האמור לעיל, אני סבור שמתחם הענישה ההולם את העבירות המיוחסות לנאשמים 1 ו-3 נע בין 14-30 חודשי מאסר ואילו מתחם הענישה ההולם את העבירות המיוחסות לנאשם 2 נע בין 7-15 חודשי מאסר. קביעת עונשם של הנאשמים
17. הצדדים לא טענו לחריגה ממתחם הענישה ולא נטען דבר בענין סיכוי השיקום של הנאשמים, לרבות בעניינו של נאשם 3 אשר לגביו לא ניתנה המלצה טיפולית חרף גילו הצעיר. נאשמים 1,2 כלל לא ביקשו לקבל תסקיר. לפיכך ייגזר עונשם בגדרי מתחמי הענישה אותם קבעתי לעיל.
18. לצורך קביעת עונשם של הנאשמים הבאתי בחשבון את עברם הנקי ואת העובדה שזו הסתבכותם הראשונה עם החוק. כן הבאתי בחשבון את גילם הצעיר יחסית של נאשמים 1,2 (ילידי 1987 ו-1990) וגילו הצעיר מאוד של נאשם 3 (יליד 2004). הבאתי עוד בחשבון את העובדה שהם קיבלו אחריות למעשיהם ובכך חסכו את עדות המתלוננים וכן זמן שיפוטי. כן הבאתי בחשבון את נסיבותיהם האישיות כפי שבאו לידי ביטוי בטיעוני הסנגור ואת הפגיעה שתגרם להם ולבני משפחתם בשל עונש מאסר שהוא עונש קשה וחמור שנלוות לו השפעות קשות ושליליות רבות, פיזיות, רגשיות וכלכליות, הן לנאשם והן למשפחתו (ראו בנושא דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015; רע"פ 356/14 קפרוב נ' מדינת ישראל (3.10.2017); פסקה 33).
19. מנגד, חומרת המעשים מצדיקה עונש ממש ומרתיע, לא כל שכן על רקע האמור בתסקירו של נאשם 3 והיעדר בחינת מסוכנותם של נאשמים 1,2. לכן, על אף העבר הפלילי הנקי אין מנוס מענישה בכליאה ואף הסנגור עתר לעונש מאסר כמניין ימי המעצר. עם זאת, השיקולים לקולה יובאו בחשבון באופן ממשי ואלו תומכים במיקום עונשם של נאשמים 1,2 קרוב מאוד לתחתית המתחמים וביחס לנאשם 3 אגזור את העונש בתחתית ממש חרף האמור בתסקיר וזאת לאור הגיל הצעיר.
20. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לחומרה והן לקולה, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:
נאשם 1
א. 15 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו - 14.4.24.

ב. מאסר על תנאי למשך חמישה חודשים והתנאי הוא שלא יעבור בתוך שנתיים כל עבירת אלימות פיזית כלפי גופו של אדם.
ג. פיצוי למתלונן 1 - בסך 7,500 ₪ וכן פיצוי בסך 1,000 ₪ למתלונן 2. הפיצוי ישולם בתוך 120 יום.

נאשם 2

א. 8 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו- 14.4.24.

ב. מאסר על תנאי למשך ארבעה חודשים והתנאי הוא שלא יעבור בתוך שנתיים כל עבירת אלימות פיזית כלפי גופו של אדם.
ג. פיצוי למתלונן 2 - בסך 3,000 ₪. הפיצוי ישולם בתוך 120 יום.

נאשם 3

א. 14 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו- 14.4.24.

ב. מאסר על תנאי למשך חמישה חודשים והתנאי הוא שלא יעבור בתוך שנתיים כל עבירת אלימות פיזית כלפי גופו של אדם.
ג. פיצוי למתלונן 1 - בסך 7,500 ₪ וכן פיצוי בסך 1,000 ₪ למתלונן 2 . הפיצוי ישולם בתוך 120 יום.

המאשימה תמציא למזכירות בית המשפט את פרטי המתלוננים ותביא לידיעתם את תוכן גזר הדין. מובהר שאין בפיצוי זה למצות את מלוא נזקיהם והם רשאים להגיש הליך אזרחי מתאים.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ה חשוון תשפ"ה, 26 נובמבר 2024, במעמד הצדדים.